

Sygn. akt IV KO 113/21

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **P. G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 października 2021 r.,

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z

dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 sierpnia 2019 r., sygn. akt V K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 sierpnia 2019 r., sygn. akt V K (...), P. G. wraz z innymi, ustalonymi osobami, został uznany za winnego popełnienia czterech czynów realizujących znamiona przestępstw z art. 299 § 1 i 5 k.k. i in. Z tego powodu wymierzono mu kary pozbawienia wolności i grzywny, które następnie połączono, wymierzając karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 50 złotych każda.

Wyrok ten został zaskarżony apelacjami, wniesionymi przez prokuratora i obrońcę P. G..

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok jedynie w zakresie kwalifikacji prawnej jednego z czynów przypisanych skazanemu.

Pismem z dnia 13 lipca 2021 r. skazany wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego, podnosząc, że naruszono jego prawo do obrony. Wnioskodawca wskazał, że do 30 czerwca 2021 r. nie wiedział, że w jego sprawie została wniesiona apelacja i że na mocy wyroku Sądu Okręgowego w K. został skazany na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zwieszenia jej wykonania. Nie uzyskał bowiem od swojego obrońcy rzetelnej informacji o treści rozstrzygnięcia w jego sprawie i nie wiedział, że została wymierzona mu kara bezwzględnego pozbawienia wolności, ani też, że w jego imieniu została wniesiona apelacja. Wniósł też o wstrzymanie wykonania wymienionego orzeczenia.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny, w związku z czym należało, w trybie określonym w art. 545 § 3 k.p.k., odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wcześniejszego rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Stosownie do dyspozycji wymienionego przepisu sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Sytuacja taka zachodzi w niniejszej sprawie. Wnioskodawca nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć o występowaniu przesłanek pozwalających na wznowienie postępowania, o których mowa w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k.

Biorąc pod uwagę zawarte we wniosku skazanego twierdzenia, że w jego sprawie dopuszczono się przestępstwa, które pozbawiło go możliwości obrony, a także nie wiedział, że został skazany na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszania jej wykonania, przypomnieć trzeba, że:

1. zgodnie z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli w związku z postępowaniem

dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;

2. w myśl art. 540b § 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem można wznowić na wniosek oskarżonego, złożony w terminie zawitym miesiąca od dnia, w którym dowiedział się o zapadłym wobec niego orzeczeniu, jeżeli sprawę rozpoznano pod nieobecność oskarżonego, któremu nie doręczono zawiadomienia o terminie posiedzenia lub rozprawy albo doręczono je w inny sposób niż osobiście, gdy wykaże on, że nie wiedział o terminie oraz o możliwości wydania orzeczenia pod jego nieobecność. Przepis ten nie ma zastosowania w wypadkach, o których mowa w art. 133 § 2, art. 136 § 1 oraz art. 139 § 1 k.p.k., a także jeżeli w rozprawie lub posiedzeniu uczestniczył obrońca (art. 540b § 2 k.p.k.).

Analiza treści wniosku skazanego przeprowadzona przy uwzględnieniu danych zawartych w aktach sprawy, której dotyczy wniosek, każe stwierdzić, że nie niesie on ze sobą żadnych informacji wskazujących na zaistnienie okoliczności, które mogłyby być traktowane w kategoriach przedstawionych wyżej podstaw wznowieniowych.

Co się tyczy podnoszonego przez skazanego przekazania mu przez obrońcę odpisu wyroku odmiennego w treści od tego, który został wydany w jego sprawie przez Sąd pierwszej instancji, co w ocenie skazanego świadczy o dopuszczeniu się przestępstwa pozbawiającego go prawa do obrony, stwierdzić trzeba, że możliwość wznowienia postępowania na podstawie z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. jest warunkowana ustaleniem popełnienia przestępstwa określonego w tym przepisie prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że wyrok nie może zapaść z przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub 22 k.p.k. i wskazaniem we wniosku wyroku skazującego lub orzeczenia zapadłego w postępowaniu karnym, stwierdzającego niemożność wydania wyroku skazującego. Z treści wniosku nie wynika, aby taki wyrok lub takie orzeczenie zapadło. Niezależnie od tego zauważyć można, że wnioskodawca nawet nie uprawdopodobnił, że okoliczności, na które się powołuje, w istocie miały miejsce i nie przedłożył chociażby kopii rzekomo sfalszowanego wyroku.

W realiach sprawy podnoszony przez wnioskodawcę brak rzetelnego poinformowania przez obrońcę o treści wyroku nie mógłby również stanowić podstawy dla wznowienia postępowania w trybie art. 540b § 1 k.p.k. Jak wynika z akt sprawy wnioskodawca miał obrońcę i o terminie ostatniej rozprawy i terminie publikacji wyroku Sądu pierwszej instancji zawiadomiony został osobiście (k. 5687). W postępowaniu odwoławczym był reprezentowany przez obrońcę z wyboru, który był obecny na ogłoszeniu wyroku. O terminie rozprawy apelacyjnej wnioskodawca został zawiadomiony na adres wskazany przez obrońcę (k. 5793).

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.